18/06/2023

ΚΘ’ Παύλεια: Εσπερίδα κατηχητών και κυκλαρχών με θέμα: «Κατήχηση και κήρυγμα» στην Αλεξάνδρεια (ΦΩΤΟ)

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Στο πλαίσιο των «ΚΘ’ Παυλείων» το απόγευμα του Σαββάτου, 17ης Ιουνίου, στο πνευματικό κέντρο του Μητροπολιτικού Ιερού Ναού Κοιμήσεως της Θεοτόκου Αλεξανδρείας, πραγματοποιήθηκε η καθιερωμένη εσπερίδα κατηχητών και κυκλαρχών του Γραφείου Ποιμαντικής Διακονίας της Ιεράς Μητροπόλεως μας που φέτος είχε ως θέμα: «Κατήχηση και κήρυγμα».

Στην αρχή ο **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων**, απηύθυνε πατρικό χαιρετισμό, ενώ την ημερίδα προλόγισε και παρουσίασε ο Υπεύθυνος του τομέα κατηχητικών συνάξεων του Γραφείου Ποιμαντικής Διακονίας **Αρχιμ. Παύλος Σταματάς, Αρχιερατικός Επίτροπος Αντιγονιδών.**

Πρώτος ομιλητής ήταν ο Αρχιμ. Δανιήλ Αεράκης, Ιεροκήρυκας της Ιεράς Μητροπόλεως Νικαίας, ο οποίος μίλησε με θέμα: «Οράματα του Αποστόλου Παύλου», ενώ δεύτερος ομιλητής ήταν ο Αρχιμ. Διονύσιος Ανθόπουλος, Αρχιερατικός Επίτροπος Αλεξανδρείας και προϊστάμενος του Ιερού Ναού, ο οποίος μίλησε με θέμα: «λόγος για τον Λόγο».

Στο τέλος ο **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Παντελεήμων** προσέφερε στους ομιλητές τα αναμνηστικά των «ΚΘ’ Παυλείων», ενώ ακολούθησε κέρασμα για όλους τους συμμετέχοντες, το οποίο προσέφερε η φιλόξενη ενορία της Παναγίας.

Κατά τον χαιρετισμό του, ο **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Παντελεήμων**, ανέφερε μεταξύ άλλων: *Ἄν κάθε χρόνο οἱ ἐκδηλώσεις τῶν Παυλείων ἔχουν τήν ἀναφορά τους στό κήρυγμα τοῦ πρωτοκο-ρυφαίου ἀποστόλου Παύλου, πρός τιμήν τοῦ ὁποίου ὀργανώνονται καί πραγματοποιοῦνται ἀπό τήν Ἱερά Μητρόπολή μας, φέτος τό κήρυγμά του ἀποτελεῖ, θά λέγαμε, τό ἐπίκεντρο τῶν ἐκδηλώσων καί τῶν Ἡμερίδων πού περιλαμβά-νο-νται στό πρόγραμμα τῶν ΚΘ΄ Παυ-λείων. Καί φυσικά ἀποτελεῖ καί τό ἐπίκεντρο τῆς σημερινῆς Ἑσπερί-δας γιά ὅλους ἐσᾶς τούς προσφι-λεῖς καί πολύτιμους συνεργάτες στό κατηχητικό ἔργο τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως.*

Ἡ Ἑσπερίδα αὐτή, ὅπως κάθε χρό-νο, μᾶς προσφέρει μία ὅμορφη εὐκαιρία συναντήσεως στό τέλος τοῦ κατηχητικοῦ ἔτους, ἀλλά καί μία εὐκαιρία γιά νά διδαχθοῦμε ὅλοι ἀπό τόν λόγο καί κήρυγμα τοῦ μεγίστου τῶν ἀποστόλων καί ἱδρυ-τοῦ τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, τοῦ ἀποστόλου Παύ-λου.

Μέ πολλή χαρά, λοιπόν, σᾶς κα-λω-σορίζω στό Πνευματικό Κέντρο τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ἀλεξανδρείας, ἰδιαιτέ-ρως ὅμως καλωσορίζω καί εὐχαρι-στῶ θερμότατα τόν ἀγαπητό καί πολυσέβαστο ὁμιλητή μας, τόν πανοσιολογιώτατο ἀρχιμανδρίτη π. Δανιήλ Ἀεράκη, ἱεροκήρυκα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικαίας, ὁ ὁποῖος δέχθηκε μέ πολλή προθυ-μία καί ἀγάπη τήν πρόσκλησή μας καί χωρίς νά ὑπολογίσει τόν κόπο τοῦ ταξιδιοῦ βρίσκεται σήμερα κοντά μας γιά νά ὁμιλήσει στήν Ἑσπερίδα τῶν κατηχητῶν καί τῶν κυκλαρχῶν τῆς Μητροπόλεώς μας.

«Κατήχηση καί κήρυγμα» εἶναι οἱ δύο ὅροι πού συναπαρτίζουν τό σημερινό μας θέμα. Δύο ὅροι πού συνδέονται ἄμεσα μέ τήν παράδο-ση καί τήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλά καί δύο ὅροι τό περιε-χόμενο τῶν ὁποίων εἶναι ἀλλη-λέν-δετο.

Ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Χριστοῦ καί μέχρι σχεδόν τίς ἡμέρες μας ὁ κύριος τρόπος μεταδόσεως τοῦ Εὐ-αγγελίου ἦταν τό κήρυγμα. «Πῶς πιστεύσουσιν οὗ οὐκ ἤκου-σαν; πῶς δέ ἀκούσουσι χωρίς κηρύσ-σοντος; πῶς δέ κηρύξουσιν ἐάν μή ἀποστα-λῶσι; καθώς γέγρα-πται· ὡς ὡραῖοι οἱ πόδες τῶν εὐαγγελιζομένων τήν εἰρήνην, τῶν εὐαγγελιζομένων τά ἀγαθά!» (Ρωμ. 10, 14--15), γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος πρός τούς χριστιανούς τῆς Ρώμης.

Πρῶτος ὁ Χριστός μέ τό κήρυγμά του ἔδωσε, θά λέγαμε, τό στίγμα του στούς ἀνθρώπους. Τούς μίλησε γιά τόν Θεό-Πατέρα, γιά τίς ἐντο-λές του, γιά τή σημασία τῆς πίστε-ως στόν ἀληθινό Θεό, γιά τό πῶς πρέπει νά ζοῦν οἱ ἄνθρωποι, ἐάν θέλουν νά εἶναι τέκνα τοῦ Θεοῦ, ἐάν θέλουν νά ἐπιτύχουν τή σωτη-ρία τους καί νά βρεθοῦν κατά τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως στά δεξιά τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Χριστός βεβαίως δέν κήρυττε μόνο μέ τόν λόγο του καί μέ τίς πα-ραβολές του. Κήρυττε καί μέ τή ζωή καί τήν ἀναστροφή του. Κήρυτ-τε καί μέ τά θαύματά του. Καί ὅλα αὐτά προσείλκυαν τούς ἀνθρώπους πού τόν ἄκουαν καί τόν ἀκολουθοῦσαν.

Τό κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ ἀλλά καί ἡ ζωή του ἀποτελοῦν τό Εὐαγγέλιο πού κηρύσσει ἡ Ἐκκλησία μας ἀπό τήν ἡμέρα τῆς ἱδρύσεώς της, ἀπό τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Καί τό συνεχίζει μέχρι σήμερα δίδοντας τή μαρτυρία τῆς εἰς Χριστόν πίστε-ως τοῖς ἐγγύς καί τοῖς μακράν.

Μέ τόν τρόπο αὐτό κάνει γνωστή ἡ Ἐκκλησία μας τήν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ στούς ἀνθρώπους καί τούς καλεῖ ἐπαναλαμβάνοντας ἔμπρα-κτα τούς λόγους μέ τούς ὁποίους κάλεσε ὁ ἀπόστολος Φίλιππος τόν Ναθαναήλ γιά νά γνωρίσει τόν Χριστό: «ἔρχου καί ἴδε».

Μέ τό κήρυγμα ἡ Ἐκκλησία μαρ-τυρεῖ «περί τῆς ἐν αὐτῇ ἀληθείας» ἀλλά καί δίδει τό στίγμα της γιά ὅ,τι ἀφορᾶ τόν κόσμο καί τόν ἄνθρωπο μέ γνώμονα καί κριτήριο τήν πίστη στόν Χριστό καί τή διδα-σκαλία τοῦ Εὐαγγελίου, ἀπευθυνό-μενη πρός ὅλους ὅσους θέλουν νά ἀκούσουν τή φωνή της.

Τό κήρυγμα εἶναι μήνυμα τῆς ἀλη-θείας πού σώζει τόν ἄνθρωπο, καθώς ἡ ἀλήθεια πού διδάσκει ἡ Ἐκκλησία ὑποστασιάζεται στό θεαν-θρώ-πινο πρόσωπο τοῦ ἱδρυ-τοῦ της καί ἀρχηγοῦ καί τελειωτοῦ τῆς πίστεως, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τό κήρυγμα ὅμως τῆς Ἐκκλησίας γιά νά ἐπιτελεῖ τόν σκοπό του θά πρέπει νά ἔχει τά χαρακτηριστικά τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἰησοῦ Χρι-στοῦ.

Ποιά εἶναι αὐτά; Νά εἶναι πρωτί-στως μία ἀνοικτή καί εἰλικρινής πρόσκληση πρός ὅλους ἀνεξαιρέ-τως τούς ἀνθρώ-πους.

Ὁ Χριστός ἀπευθυνόταν πρός κάθε ἄνθρωπο χωρίς καμία ἀπολύ-τως διάκριση ἀποβλέποντας μόνο στή σωτηρία του. Δέν ὑποχρέωνε ὅμως κανέναν νά τόν ἀκολουθή-σει, διότι μόνο μέ τή θέλησή του μπορεῖ νά σωθεῖ ὁ ἄνθρωπος. Τό «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολου-θεῖν» ἑπομένως δέν μπορεῖ παρά νά ἀποτελεῖ στοιχεῖο τοῦ κάθε κηρύγματος.

Τό δεύτερο στοιχεῖο τοῦ κηρύγ-μα-τος πρέπει νά εἶναι ἡ προσήνεια καί ἡ μετριοπάθεια τοῦ κηρύττο-ντος. Σκοπός του δέν εἶναι νά κρί-νει ἤ νά κατακρίνει τούς ἀκροατές γιά τυχόν λανθασμένες συμπερι-φο-ρές, ἀλλά νά ὑποδείξει τήν ἀλή-θεια τοῦ Εὐαγγελίου καί νά ἐνθαρ-ρύνει τούς ἀνθρώπους νά τήν ἀκο-λουθήσουν καί νά ἐπιτύχουν τή σωτηρία τους.

Δέν θά πρέπει ὅμως νά ὡραιο-ποι-οῦμε τήν κατάσταση ἤ νά κάνουμε συμβιβασμούς στίς ἀρχές τῆς πί-στε-ως, προκειμένου νά μήν δυσα-ρε-στήσουμε τούς ἀνθρώπους, διότι ἔτσι δέν τούς καθοδηγοῦμε σωστά. Καί ἀκόμη ἀθετοῦμε τήν ἀλήθεια τήν ὁποία διακηρύσσει καί ὁ πρω-τοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος «Ἰησοῦς χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας», ἀναλαμ-βά-νοντας τήν εὐθύνη ἐκείνων πού «λύουν» ἔστω καί μία ἐντολή τοῦ Χριστοῦ καί διδάσκουν ἀνάλογα τούς ἀνθρώπους.

Αὐτό φυσικά δέν σημαίνει ὅτι θά πρέπει νά καταργήσουμε τή διά-κρι-ση καί τήν οἰκονομία πού μᾶς βοηθοῦν νά βοηθήσουμε μέ τή σειρά μας καί ἐμεῖς τούς ἀδελφούς μας.

Τό κήρυγμα φέρνει, λοιπόν, σέ ἐπαφή τούς ἀνθρώπους μέ τόν Χριστό, μέ τόν λόγο του καί τό θέλημά του. Δίδει ἀπαντήσεις σέ ἐρωτήματα πού ἀπασχολοῦν τόν ἄνθρωπο πού ζεῖ μέσα στόν κόσμο, μέσα στήν οἰκογένεια καί θέλει νά ζεῖ τήν ἐν Χριστῷ ζωή.

Ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη νά διδαχθεῖ συστηματικά τήν πί-στη στόν Χριστό, νά μυηθεῖ στίς ἀλή-θειες της, νά γνωρίσει τά ἱερά μυστήριά της, νά κατανοήσει τή λει-τουργική της ζωή, νά γνωρίσει τούς ἁγίους της, τά ἱερά κείμενα, ὅλα ὅσα βοηθοῦν τόν πιστό νά εἶναι ζωντανό μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ζωντανό μέλος τῆς Ἐκκλησίας καί μέσα σ᾽ αὐτήν νά ζεῖ τήν ἐν Χριστῷ ζωή.

Δέν ἀρκεῖ ὅμως, καί αὐτό εἶναι ἀνάγκη νά τό συνειδητοποιήσουμε καί ἐμεῖς ἀλλά καί νά τό ἐξηγή-σουμε καί στούς ἀδελφούς μας, τό ὅτι ἔχουμε βαπτισθεῖ χριστιανοί καί ὅτι ἐκκλησιαζόμαστε ἤ κοινω-νοῦμε μερικές φορές τόν χρόνο.

Παλαιότερα τά παιδιά διδασκόταν μέσα στήν οἰκογένεια πολλά στοι-χεῖα τῆς πίστεως καί τῆς χριστια-νικῆς ζωῆς. Μάθαιναν ἀπό τούς γονεῖς, ἀπό τόν παπποῦ ἤ τή γιαγιά γιά τίς μεγάλες καί μικρότερες ἑορ-τές τῆς Ἐκκλησίας μας, γιά τούς ἁγίους, γιά τά ἱερά μυστήρια. Συνήθιζαν νά κάνουν προσευχή, νά νηστεύουν, νά ἐξοικειώνονται μέ τή θεία λατρεία, μέ τίς ἱερές τελε-τές τῆς Ἐκκλησίας μας, γιά τό πῶς συμπεριφέρεται καί τί κάνει κανείς μέσα στόν ναό.

Δυστυχῶς οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς καί τῶν οἰκογενειῶν ἔχουν ἀλλά-ξει καί πολλοί γονεῖς δέν γνωρί-ζουν παρά ἐλάχιστα, ἄν ὄχι καί τίπο-τε ἀπό ὅλα αὐτά πού προανέ-φε-ρα. Ἔχουν μιά θολή εἰκόνα γιά τήν πίστη πού συχνά τήν συγχέουν καί μέ διάφορα ἄλλα στοιχεῖα, πού δέν ἔχουν καμία σχέση μέ αὐτήν.

Κάτι ἀνάλογο συμβαίνει καί μέ τό σχολεῖο, ὅπου τά παιδιά μαθαίνουν ἐλάχιστα στό μάθημα τῶν θρη-σκευ-τι-κῶν, γιατί ἐκτός τῶν ἄλλων μερικές φορές δέν ἔχουν καί οἱ ἐκπαιδευτικοί, ἀκόμη καί οἱ θεο-λόγοι, ἐμπειρία πίστεως καί ζωῆς. Ἔτσι τά παιδιά δέν γνωρίζουν καί δέν μαθαίνουν τίποτε γιά τήν χρι-στιανική πίστη καί τίς ἀρχές της, γιά τή χριστιανική ζωή καί τήν Ἐκκλησία καί, παρότι εἶναι βαπτι-σμέ-να κινδυνεύουν νά μεγαλώ-σουν χωρίς νά ἔχουν οὔτε βασικές, ἐγκυκλοπαιδικές, ἐπιτρέψτε μου νά πῶ, γνώσεις γιά τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία.

Γι᾽ αὐτό καί ἡ κατήχηση εἶναι τόσο ἀπαραίτητη στίς ἡμέρες μας, καί ἡ Ἐκκλησία ἔχει χρέος νά ἐργασθεῖ συστηματικά στόν τομέα αὐτό μέ τά κατηχητικά σχολεῖα καί τίς κατασκηνώσεις, μέ τούς κύ-κλους μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τά ἑσπερινά κηρύγματα.

Τό διαπιστώνουμε ὅλοι πόση ἄγνοια ἐπικρατεῖ στούς ἀνθρώ-πους κάθε ἡλικίας, σέ μία ἐποχή μάλιστα πού ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μεταδίδεται καί ἀπό τό ραδιόφωνο καί τήν τηλεόραση, καί ὑπάρχουν χιλιάδες χριστιανικά βιβλία ἀλλά καί ἠλεκτρονικές σελίδες ἀπό τίς ὁποῖες μπορεῖ νά ἐνημερωθεῖ κανείς καί νά διαβάσει κείμενα ὠφέλιμα καί βοηθητικά, πού ὑπάρ-χουν κληρικοί οἱ ὁποῖοι διαθέτουν τήν ἀπαιτούμενη κατάρτιση ἀλλά καί τήν πνευματική ἐμπειρία γιά νά καθοδηγήσουν καί νά βοηθή-σουν τούς ἀνθρώπους.

Εἶναι ἀνάγκη ὅμως νά προσπα-θή-σουμε ὅλοι, καί οἱ κληρικοί ἀλλά καί σεῖς οἱ κατηχητές καί οἱ κυ-κλάρ-χες, γιά νά προσελκύσουμε τούς ἀνθρώπους κοντά στήν Ἐκ-κλη-σία. Νά τούς κατηχήσουμε στίς ἀρχές τῆς πίστεως καί τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, εἴτε εἶναι μεγαλύ-τεροι, εἴτε εἶναι παιδιά καί νέοι. Καί νά μήν περιορισθοῦμε στήν κατήχηση, ἀλλά νά βοηθήσουμε τούς ἀνθρώπους νά ἀποκτήσουν καί ἐμπειρία τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, μέ τή συμμετοχή στή λειτουργική καί μυστηριακή ζωή, μέ τή

συμ-μετοχή τῶν παιδιῶν καί τῶν νέων ἀλλά καί τῶν κυριῶν στίς κατα-σκη-νωτικές εὐκαιρίες πού προσφέ-ρει ἡ Ἱερά μας Μητρόπολη, γιατί τίποτε δέν εἶναι πιό σημαντικό ἀπό τό νά δοκιμάσουν καί τά παιδιά καί οἱ ἐνήλικες τήν ἐμπειρία τῆς κοινῆς ζωῆς μέσα σέ ἕνα περιβάλ-λον ἐκκλησιαστικό, στό ὁποῖο ἡ ἡμέρα ξεκινᾶ μέ προσευχή, πού ἔχουν τήν εὐκαιρία τοῦ ἐκκλησια-σμοῦ, ὄχι μόνο στή θεία λειτουργία τῆς Κυριακῆς, πού ἔχουν τήν εὐκαι-ρία νά ἀκούσουν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ καί νά συμμετάσχουν στά ἱερά μυστήρια.

Δέν θά πρέπει νά ξεχνοῦμε ὅτι τό ἔργο τῆς κατηχήσεως ὅπως καί τοῦ κηρύγματος εἶναι κύρια ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας μας. Τό κήρυγμα ἦταν ἡ τελευταία ἐντολή τοῦ Κυ-ρίου μας πρός τούς μαθητές του, καί αὐτήν ἐφαρμόζει διαχρονικά ἡ Ἐκκλησία μας μέσα στόν κόσμο, καί ἀποτελεῖ τήν ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά κάθε ἄλλο ἔργο τῆς Ἐκκλησίας.

Γι᾽ αὐτό καί θά πρέπει νά θεωρεῖτε μεγάλη τιμή ὅτι ἡ Ἐκκλησία σᾶς ἐμπιστεύεται ἕνα τμῆμα αὐτοῦ τοῦ τόσο σημαντικοῦ ἔργου της, καί θά πρέπει νά προσπαθεῖτε καί σεῖς νά τό ἐπιτελεῖτε μέ συνέπεια, μέ φόβο Θεοῦ, μέ ἀγάπη πρός τούς ἀνθρώ-πους, μέ ὑπακοή στήν Ἐκκλησία καί μέ συναίσθηση τῆς εὐθύνης πού ἔχετε ἀναλάβει.

Καί ἀκόμη θά πρέπει νά ἔχετε κατά νοῦν ὅτι ἡ κατήχηση δέν γίνε-ται μόνο μέ τόν λόγο μας, μέ τό μάθημα πού λέμε στό κατηχητικό ἤ στόν κύκλο μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἀλλά καί μέ τό προσωπικό μας παράδειγμα, μέ τό ἐνδιαφέρον μας γιά τούς ἀνθρώπους, μέ τήν κατανόηση πού δείχνουμε στά θέμα-τα πού τούς ἀπασχολοῦν, μέ τή συνέπεια τῆς ζωῆς μας.

Ἄς μήν θεωροῦμε τό ἔργο αὐτό πάρεργο, γιατί εἶναι πολύ σημα-ντικό, γιατί ἀπό τή δική μας ἐπι-μέλεια καί συνέπεια μπορεῖ νά ἐξαρτᾶται ἡ ἐξέλιξη ἑνός παιδιοῦ ἤ καί ἑνός μεγαλύτερου ἀδελφοῦ μας, ἀκόμη καί ἡ σωτηρία του.

Ἄς εἴμαστε ὅλοι προσεκτικοί καί ἄς προετοιμαζόμαστε γιά τό ἔργο αὐτό καί μέ τή μελέτη καί μέ τήν προσευχή ἀλλά κυρίως μέ τήν προσπάθειά μας νά ζοῦμε πρῶτοι ἐμεῖς τήν ἐν Χριστῷ ζωή, γιά νά ἔχει μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ ἐπιτυχία καί τό ἔργο μας.

Μέ αὐτές τίς λίγες ταπεινές σκέψεις θέλω νά σᾶς εὐχαριστήσω ὅλους τόσο γιά τή συμβολή σας στό κατηχη-τικό ἔργο τῆς Ἱερᾶς μας Μητρο-πόλεως ὅσο καί γιά τήν παρουσία σας στήν ἀποψινή Ἑσπερίδα.

Θέλω νά εὐχαριστήσω ὅμως καί νά ἐκφράσω ἄλλη μία φορά τήν εὐ-γνωμοσύνη μου πρός τόν πολυσέβα-στο ὁμιλητή μας, τόν π. Δανιήλ Ἀερά-κη, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνο ἔκανε τόν κόπο νά ἔλθει ἀπό τήν Ἀθήνα γιά νά μᾶς ὁμιλήσει μέ θέμα «Ὁράματα τοῦ ἀποστόλου Παύ-λου», ἀλλά καί ἔχει τήν καλωσύνη νά προσφέρει σέ ὅλους τούς συνερ-γάτες τοῦ κα-τη--χη-τικοῦ ἔργου τῆς Ἱερᾶς μας Μη-τροπόλεως ἀπό ἕνα

βιβλίο του: τό ἕνα ἔχει τίτλο «Παῦ-λος καί ἀγά-πη» καί τό ἄλλο «Πάσχα Κυ-ρίου».

Εὐχαριστῶ ἀκόμη καί τόν δεύτερο ὁμιλητή μας, τόν Ἀρχιερατικό ἐπί-τροπο Ἀλεξανδρείας καί προϊ-στά-μενο τῆς ἐνορίας τῆς Παναγίας, πού μᾶς φιλοξενεῖ ἀπόψε, τόν πα-νο-σιολογιώτατο ἀρχιμανδρίτη π. Διονύσιο Ἀνθόπουλο, ὁ ὁποῖος θά μᾶς ἀναπτύξει τό θέμα: «Ὁ λόγος γιά τόν Λόγο».